

**LÀM SAO TU ĐẠT NHANH
NÓI THẬT**

Dạ thưa Cô Bác Anh Chị Bạn đạo. Tu làm sao mau đạt, Con viết ra cho Cô Bác Anh Chị bạn đạo nào thích tìm hiểu thì nghiên cứu, còn không thì thôi. Có sao, Con nói vậy, mong các Bác các Cô và các Anh Chị hiểu cho. Sau đây, Con sẽ kể tại làm sao, mình tu mau và tại làm sao mình tu lẹ, để Cô Bác và Anh Chị có dịp nghiên cứu và rút ngắn đoạn đường hơn. Chứ Con cũng không biết nói gì hơn là bày tỏ sự thật.

**Con không biết nói gì hơn
Chỉ là ghi lại, những điều lý chơn
Mong sao Cô Bác ngộ liền
Để mà khỏi phải, tầm xa chơn hồn**

Tu mau là mình nhớ ghi lại vào trong cuốn sổ tay, sự tu hành của mình hằng ngày cho nó ăn khớp với cái tâm mình tu. Những cái nào đúng, những cái nào sai, mình sửa chữa bản thể mình, sao cho nó ngăn nắp. Rồi mình loại bỏ những phần trước và giữ những phần thanh. Mình ghi vào cuốn sổ tay, mỗi ngày những hành động, tư tưởng của mình coi tiến triển tới đâu, từ đời lẩn đạo.

Mình phải kiểm soát hằng ngày hằng giờ hằng phút và hằng giây. Như những chuyện bình thường quét nhà, rửa chén, và những việc làm lặt vặt trong công sở, hằng xưởng.v.v.

Vì cái nhỏ nhất cũng là đạo, nên mình phải ghi và chú ý, đạo là từ mọi trạng thái. **Để sau này mình sẽ thức giác từ mọi trạng thái**. Kêu bằng tiểu giác trước, rồi đại giác sau và toàn giác.

Đừng có khinh thị những chuyện bình thường lặt vặt, mà không thấy đạo nó ở đâu. Tất cả đều là đạo. Mình nên ghi vào trong cuốn sổ tay thì có bằng chứng và mình dễ thấy mình tiến triển nhiều, hơn là mình hứa cái miệng. Tâm nói tu, mà xác thân không tu.

**Tâm tu thì phải hành trì
Cái nào lẽ phải, thì hành ngày đêm
Bắt mình, mình chứng hiện thân
Ghi vào cuốn sổ, tỏ tường mai sau**

Mình có ghi thì mình mới thấy mình tiến bằng hiện thực, chứ không có lý thuyết. **Tại sao mình tham, rồi mình bỏ được cái tham này bao nhiêu**.

Từ lúc chưa tu, đến lúc đang tu. Mình mà bỏ được cái tham rồi, thì mình còn quý hơn ông tổng thống. Vì ông tổng thống còn tham danh.

Tại sao người ta tham, bởi vì người ta thiếu, thì người ta mới tham. Còn người tu dư thừa rồi lấy gì mà tham.

Mình phải kiểm soát lấy mình, chứ không có ông Thầy nào kiểm soát mình. Vì tu „ **Vô Vi điển quang trường sanh học** „ là Tu tự do 100 % kêu bằng tự tu, tự tiến, mình mà đi quá lố là mình tự phạt mình.

Chứ ông Thầy, ông không có phạt ai. Tùy theo mỗi người muốn sắp xếp cuộc hành trình của mình ra sao thì sắp, vì đây là nghiệp chướng mình phải trả. Nhưng mà mình phải trả cách nào, cho nó nhanh.

Có người chịu trả thì nó lẹ, có người cũng trả nhưng mà nó lâu. Là do mình không có dứt khoát và không ngộ người truyền pháp.

**Tu thì dứt khoát đừng mê
Thì mau tiến tới, đến bờ giác tâm
Tu mà không dứt trần tâm
Cái tâm vọng động, tu hành nó lâu**

Sở dĩ Con nói ra lý lẽ này, là Con muốn giúp cho người mới tu, khỏi ngại ngùng trên bước đường tu giải thoát.

Đỡ tốn công lao nhiều, mau thành đạo và giúp đỡ người kế bên. Còn như người tu lâu năm mà không đạt thì họ có phương thức riêng của họ, Con không có ý kiến. Còn như Con thì không có cất giấu, hay là làm bí mật.

Tu mà còn cất giấu là tu không biết, tu không hiểu, tu không đạt. Rồi lựa lời nói cái này bí mật, cái kia bí mật, rồi ám chỉ có cấp cao như là Thầy hay Hòa Thượng tu lâu năm mới giác ngộ, còn như mình mới tu thì không có giác ngộ. Nói vậy là sai.

Người tu lâu năm, không giác ngộ là người đó không có tu chánh, thì làm sao mà giác. Đẽ cao họ quá, là sai, là làm cho mình lũng chí thêm thôi.

Mình nên kính trọng họ, hơn là mình đẽ cao, hay là nịnh bợ. Họ cũng như mình, mình cũng như họ. Đều là một người bình đẳng như nhau, nếu mình một lòng tu, thì mình cũng sẽ giác ngộ như thường.

Nếu mình chịu thực tâm tu và thực tâm buông bỏ những tánh hư tật xấu. Thực tâm cải sửa, từ một người không chính chắn, trở thành một người chính chắn. Thì sẽ đạt những gì mà mình mong mỏi, tìm kiếm bấy lâu nay.

**Tu mà dấu diếm tầm lum
Là tâm không giác, lấy gì chứng minh
Tu mà chứng được điều hay
Thì mình không tiếc, nói điều lý chơn**

Mình tìm kiếm minh sư, mà chưa gặp thì đó là mình chưa có duyên, nếu mà có duyên rồi, nghe qua một lời nói, mình cũng có thể ngộ pháp như thường.

Ngộ pháp là sao! Là gặp được một pháp báu để tu, để tiến, để giải thoát cái nghiệp mà mình đang cưu mang.

Nghiệp đó là nghiệp gì! Dạ thưa đó là sanh lão bệnh tử khổ. Khổ quá rồi không biết phải làm sao cho hết khổ, cái đó kêu bằng nghiệp. Bởi vì, cái chết đang đe dọa chúng ta. Chết rồi không biết phải đi về đâu? Thiên Đàng hay Địa Ngục.

Nói hoài mà mình không thấy Thiên Đàng đó ở đâu. Tu Vô Vi sẽ chứng minh Thiên Đàng và Địa Ngục có, như lời Phật giảng trong kinh.

Nếu mà lúc sống mình không biết gì, thì sau khi chết linh hồn của mình sẽ đi vào cõi không biết. Đó là cõi âm, hay còn gọi là cõi Âm Phủ. Còn biết thì mình nên nói ra cho mọi người cùng biết.

**Thiên Đàng chỗ ở thanh cao
Chư Tiên chư Phật, thường sang chốn này
Chốn này chỗ ở thật sang
Như lời Chúa nói, Phật truyền ngàn năm**

Chuyện tu cất giấu là chuyện hồi xưa kia, vì mấy vị tu không đạt, không hiểu, không biết kinh Phật nói sao. Cắt nghĩa không ra, cho người khác hiểu, rồi làm tịch như là mật pháp, bí mật và nói chuyện hoang đường.

Theo con nghĩ, người thường, mà cương quyết tu, thì cũng đạt pháp như thường.

Bây giờ giữa thời đại văn minh, biết được, hiểu được, làm thế nào tu mau, tu lẹ, tu nhanh, tu tiến, tu đạt, thì mình nói ra để đóng góp.

Cách thức nào mình tới nhanh, cho ai muốn trao đổi thì trao, chứ không có giấu và không có diễm. Sự thật là sự thật. Thời đại ngày nay rất văn minh.

Nếu những nhà khoa học, mà họ khám phá cái này, cái kia, mà họ cất giấu, che đậy thì làm sao họ khá, và hơn loại tiến.

Cất giấu là chuyện 2000 năm về trước. Còn bây giờ năm 2004 là vào kỷ nguyên Di Lạc, Khoa Học Di Đà, là có cái gì bày ra hết, sợ mình không lãnh hội nổi.

Người của Thượng Ngươn Thánh Đức của kỷ nguyên Di Lạc, ở giới cao siêu. Thì không có cất giấu hay hà tiện với ai.

**Kỷ nguyên Di Lạc ra đời
Giúp cho hơn loại, thoát vòng khổ đau
Tâm thân hạnh phúc đời đời
An vui tận hưởng, những gì Trời ban**

Đầu tiên muốn tu giải thoát, mình phải thành thật với chính mình, dẫn thân hành pháp đứng đắn. Tâm phải dứt khoát buông bỏ sự đời. Nhưng vẫn ở chung với sự đời với gia đình và làm việc ngoài xã hội.

Cái khó nhứt là ngay chỗ buông bỏ sự đời mà vẫn ở chung với sự đời. Tại vì, mình còn ăn, còn làm việc và mình tu rút ngắn đoạn đường. Kêu bằng tu tắt, "Đời Đạo Song Tu.

Cái này gọi là sau bức màn thiêng. Sau này Cô Bác sẽ khám phá ra tuyệt chiêu.

Cơ bản muốn phần hồn giải thoát, phải thanh lọc 9 điểm sao đây: Tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, và chết nhất.

Qua kinh nghiệm bản thân: Mới đầu tập bỏ 50% tham lam, rồi từ từ thức giác buông bỏ sự tham lam xuống còn 30 %, 20%, 10 %.....Cho tới 0 % .

Tham ở đây nó có nhiều trình độ từ nặng cho tới nhẹ. **Nhẹ nhất là không còn muốn và không còn thích.** Tu mà thích ăn cái này ngon, cái kia dinh dưỡng là trình độ còn tham ăn, tu mà muốn cái này tốt, cái kia tốt là trình độ còn chê khen. Chưa thấu đạt.

**Tu mà còn muốn cái ngon
Là tu chưa dứt, đoạn đường si mê
Thân tâm đau khổ tràn trề
Tại vì cái tánh, chưa hành đến nơi**

Muốn dẹp bỏ cái tánh xấu này, mình viết vào cuốn sổ tay: Bữa nay làm cái gì tốt, mình ghi vô. Bữa nay làm **cái xấu mình cũng ghi vô luôn**, từ 9 cái điểm bên trên như là: Tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, và chết nhất lần lần mình loại bỏ hết. Bỏ hết từ cái khen cái chê, cái thích, cái muốn, lần lần tâm và thân của mình nó sáng trí lên và nó nhẹ ra.

Tại sao nó sáng trí ra nó nhẹ ra?

Là nhờ mình niệm Phật trong lúc tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, nó thử tâm mình. Niệm Phật mới khôn. Khôn là mình câm miệng, không động, cái vã lại với tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục và sợ sệt chết nhất.

Mình bị bạn bè, gia đình, chồng, rồi vợ, rồi con, nó hù là mình sợ, thì lấy gì mà tu. **Mình sợ cái này, sợ cái kia là chết nhất, thì làm sao, sau này mình xuất hồn đảnh lễ Phật.** Chúng quả vị vô sanh, hội ngộ với Như Lai Phật Tổ.

Thế nên bắt đầu vào tu, chuyện lớn, hay chuyện nhỏ, ở ngoài đời hay trong gia cang, mà mình cốt ý làm thực tâm hành cho tới đích. Thì mình mới khám phá ra, tu là sửa tâm sửa tánh. Thì chỗ nào mình cũng tu được, từ gia cang cho đến chỗ làm việc. Để sửa cho tâm tánh mình quân bình.

**Chuyên tu thì phải thực hành
Ngày đêm chăm chỉ, những điều lý chơn
Thực hành quán xét từng li
Việc đời thế sự, rèn trui phần hồn**

Thí dụ:

Chuyện thiện thôi. Không phải mình ra ngoài, mình làm việc thiện bên ngoài là mình thiện đâu. Biết tu thì ở trong nhà mình làm việc thiện, việc tử bi cũng được. Ở trong nhà mà mình không thiện, không tử bi với chồng, với vợ, với con mình, thì miễn nói chuyện tử bi ở ngoài đời. Nói chuyện tử bi ở ngoài đời là giả dối.

Thế nên ở trong nhà mình thực hiện tử bi ở trong gia đình mình, gia đình mình mà mình thực hiện được tử bi. Thì mình mới thực hiện tử bi cho nhân loại.

Như là chồng mình nó la chửi, con mình nó la hét, thử coi mình có trình độ tha thứ không, hay mình la hét chửi trả lại. Nếu mà mình tử bi với chồng mình, tử bi với vợ mình, tử bi với con mình, thì mình mới tử bi với người khác.

Còn trong gia đình mình mà mình cứ tranh chấp không có tử bi, thì làm sao mình tử bi với thiên hạ. Thì là mình tu xạo.

**Tu là học chữ tử bi
Rồi hành nhẫn nhục, gia cang đạo đời**

**Của mình mình giác mình mình
Là mình chứng quả từ bi Niết Bàn**

Tu Vô Vi là học từ bi và thực hiện từ bi. Thế nên đóng cửa ở trong nhà tu. Không cần phải đi xa, vô chùa hay tu viện. Mà không thấy minh sư.

**Minh sư chỉ đạo tại gia
Thương cha quý mẹ, quý người thân yêu
Dạy cho trăm nết đủ điều
Chỉ cần tham học, biết điều thiên cơ**

Nhà mình mà tu có trật tự, nề nếp thì mới ảnh hưởng tới nhà khác. Bởi vì, nhà nào nhà nấy, cũng động loạn.

Gia đình nào cũng tham sân si hy nộ ái ố dục đầy đầy. Chồng tu thì vợ nó la, còn vợ tu thì chồng nó mắng. Mà cả hai cùng tu, không cùng tư tưởng thì cãi vã om xòm. Mà có la nhau, có cãi nhau thì mới biết người nầy tu đúng, người kia tu sai. Người nầy hỗn láo, người kia không hỗn láo. **Mà cả hai học được chữ nhẫn hòa thì nó sẽ đạt.**

Chồng nó chửi, vợ nó la, là nó muốn mình tu, coi thanh nhẹ cho tới đâu, chứ chồng mình hoặc vợ mình nó không có muốn la rầy ai.

Tại vì, chồng mình hay vợ mình, nó không biết chửi họ là chửi mình, cũng là chính mình hỗn. Còn chồng tu mà không biết tha thứ vợ, hoặc vợ tu mà không biết tha thứ chồng. Thì cả hai còn cố chấp, tu hoài không đạt.

Mang danh tu, mà không có tu là vậy.

Biết thương yêu và tha thứ những hành động của người đối diện mình là mình đã học tánh từ bi. **Tánh từ bi là trí tuệ là huệ giác**, biết phân biệt những hành động sai lầm của những người khác mà mình không giận. Là tại vì, họ không biết, họ không tu. Chứ mà họ chịu tu thì họ sẽ hơn mình.

**Tu là thực hiện thương yêu
Tình thương tha thứ, là điều trí cao
Trí cao phải bị nhồi nhiều
Trí càng tha thứ, giác nhiều điều siêu**

Ở trong nhà mình tu mình sửa những cái tánh hư hèn của mình, thì những cái tánh trần trước nó sẽ rời ra. Như là mình ở gần chồng mình hoặc vợ mình mà mình không có dục, kêu bằng " **Gần bần mà chẳng hôi tanh mùi bần** ". Kêu bằng giải dục.

Còn hơn những người không gần đàn bà, không gần đàn ông, họ thêm dục thấy mờ. Mình thấy hoài, ở trường đời, các Vị tu cao đã bị dâm dục lôi cuốn. Thì làm sao tu cho giải thoát. Tại vì không có minh sư và ý mình cao.

Còn như mình, đời đạo song tu, như là đi làm việc thì mình có tiền mà mình không tham tiền, vì tiền là tạm, là phương tiện.

Còn những người không cầm tiền, tới hồi được cầm tiền là khoái là tham, thì làm sao mà tu đạt. Mình tu mà chịu cởi bỏ những cái nặng trước ở trong đầu óc mình thì nó sẽ nhẹ, **nhiên hậu sau này thì mới xuất hồn.**

Có căn bản đàng hoàng, sau này mình nói năng không có lộn xộn. Muốn không có lộn xộn thì phải lập lại trật tự. Trật tự có nghĩa là sửa sai. Sửa cái luồng điện mình về trung ương. Là phải soi hồn cho đúng đắn và uống thuốc Phật thường xuyên. Nhưng mà phải hành.

**Tu thì phải dứt tham dâm
Nói năng thông suốt, những điều truyền chơn
Văn minh Trời Đất hình thành
Qui về một mối, sửa mình tiến nhanh**

Căn bản mình phải thực hành, từng lời nói, từng hành động một, từ 9 điểm trên, sao cho có trật tự. **Đạt được chữ trật tự là văn minh.** Tại sao!

Cái ông bác học, mà không có trật tự, thì làm sao ổng sắp xếp một chiếc xe hơi, hay chiếc máy bay, bay được an toàn.

Có phải bộ óc ổng thanh tịnh, rồi ổng sáng suốt, sắp xếp đâu đó cho có trật tự không?. Mà sự thanh tịnh đó ở đâu mà có! Có phải nhờ ổng nhịn nhục trong lúc gặp khó khăn không.

Thế nên muốn có đầu óc sáng suốt là phải thực hiện buông bỏ 9 cái xấu nêu trên. Căn bản thực hành 9 điểm trên mà không có thì đừng bao giờ nói chuyện Phật, chuyện Đạo. Mình tự gạt mình mà thôi, nói đạo mà không hiểu đạo, thì người ta sẽ biết mình tu không chân thật.

Muốn tu chân thật là mình phải trở về với chính mình. Không ngại biện, không van lơn hay cầu vọng. **Trở về với chính mình thì mới thấy đạo trong ta, chứ không phải đạo ở hình tượng bên ngoài.**

Đạo tu về hình tượng bên ngoài là đạo, tu chú trọng về chức vị.

Còn đạo tu trở về với chính mình là đạo tu ở trong tâm, không cần chức vị. **Tu giải thoát mà, sao còn chức vị.**

Phải phân biệt rõ ràng, ngay chỗ này thì có hướng đi rõ rệt. Thế nên muốn tu giải thoát thì nó khác, còn tu không giải thoát thì nó khác. Hai đường lối khác biệt nhau để dễ chọn. Hai minh sư cũng khác nhau.

**Đường tu thì có hai đường
Một đường chức vị, một đường thì không
Cân phân xét đoán rõ ràng
Để mà quyết chí, tu hành thẳng thiên**

Khác biệt nhau ngay chỗ nào. Đạo tu tâm là thực hành buông bỏ 9 cái nêu trên. Không cần danh lợi không cần hình tượng không cần ngôi vị. Chỉ chú trọng cái tâm.

Cái tâm là cái quan trọng nhất. Bởi vì mình mà không làm chủ được tâm mình, thì miễn làm chủ được ai. Nội cái tánh tham dâm, tham danh thôi mà làm chủ không được thì làm sao chủ trị cái tâm mình. Cái tâm tham dục, cái tâm tham danh là cái tâm yếu hèn, tầm tối nhất. Thế nên muốn dứt bỏ tham dục, tham danh thì cần thực hành dứt khoát và đầy công hành khổ. Chứ không có tu lơ lơ, tu la cà, là đạt đâu. Muốn giải thoát là đừng có lơ lơ, là là. Lơ lơ, là là, là xuống âm ty, là hồn bay trên ngọn cỏ, ngọn cây.

Nhờ mình ghi như vậy thì mình tiến mau là mình chịu sửa và chịu ăn năn sám hối những hành động của mình mỗi ngày, sao cho đừng tái phạm.

**Tiền tình duyên nghiệp bao quanh
Ai mà không niễm, khi mình chưa tu
Chưa tu đâu óc tối mù
Tới hồi chịu giải, chịu thiên hết trơn**

Thế nên chưa tu thì ai cũng có lầm lỗi, tham lam dâm dục đủ thứ. Nay tu mình biết ăn năn cải sửa đừng cho tái phạm là bề trên họ tha tội.

Thí dụ mình có thằng con ngỗ nghịch, phá làng phá xóm, mình khổ vì nó thấy mồ.

Nay con nó nói cha ơi, mẹ ơi, con không làm chuyện ấy nữa đâu, sao mình không mừng. Ai có người con ngỗ nghịch thì hiểu, thì mừng thằng con mình biết làm người thiện.

Còn ai chưa có con thì họ cũng mừng, nhưng mà cái mừng của họ không có nhiều và sung sướng bằng cái người, cố người con biết ăn năn sám hối. Bởi vì mình đã bỏ biết bao nhiêu tâm huyết, dạy cho nó nên người mà nó không nên.

Nay tự nó ăn năn thì mình đáng mừng. Bởi vì, cái người biết ăn năn là cái người biết thức tánh. Thức tánh rồi họ không bao giờ tái phạm. **Nhưng mà phải thiên và dùng bằng điển Phật để hoá giải.**

Còn riêng mình tu mà biết ăn năn với bề trên, Trời Phật nào không tha thứ. Tha thứ thì mình ở chung sum hợp với Trời Phật chứ mình ở đâu. Kêu bằng đoàn viên, trở về với nguồn cội, phục hồi lại như sinh.

Con viết ra để đóng góp với bà con Cô Bác và Anh Chị. Đóng góp mà không lẽ bắt tội Con. Con có làm cái gì đâu mà hại ai. Ai nghĩ sao thì nghĩ, sự thật là như vậy. Nhiều người chửi mắng con, con mặc kệ.

**Biết thì đóng góp giúp nhau
Có đâu lại điểm, cho người tìm lâu
Anh em bặt đạo một nhà
Người nào phá được, về quê Thiên đàng**

Thí dụ cái chuyện tầm thường như vậy, nội mình rửa cái chén thôi, mà cũng học đạo trong đó, giác ngộ mấy hồi. Mình rửa cái chén mà không dùng bàn chải không sạch sẽ ngăn nắp thứ tự, thì cái óc mình sao sạch sẽ, ngăn nắp thứ tự mà mình chê sự rửa chén là nhục nhả, chỉ có đàn bà hoặc tội tử mới làm thôi, còn mình đàn ông không làm. **Không làm thì làm sao toàn giác, toàn năng.**

Mà mình làm thì mình thấy cái chén nó nằm cả nguyên lý cần khôn vũ trụ ở trong đó. Chứ đâu phải tầm thường, nó cấu trúc nhiều năm tháng điều luyện để hình thành cái chén cho chúng ta cần dùng. Không phân biệt giai cấp.

Mà mình không biết khinh thị cái chén, cái ly, v.v. Mình thấy cái chén cái ly, đôi đũa mà hy sinh biến ra cái hình thù điểm lệ phục vụ chúng sanh. Qua quá trình cái chén cái ly, đôi đũa bị đun nấu, dẻo gọt, ép khuôn.

Mình tu thì mình cũng như cái chén, cái ly, đôi đũa, bị ép, bị nấu, bị gọt, thì mới thành. Mình là người tu, mà mình không biết nhịn nhục hy sinh như cái chén cái ly thì đạo làm sao mà có.

Sở dĩ mình tu mình mới thấy cái ly, **cái chén vật là vô tri mà tốt hơn con người**. Không lẽ người tu mà còn còn tệ hơn cái chén, cái ly. Mình thấy như vậy thì mình mới ráng tu. Mình mới hiểu đạo từ một chuyện tầm thường mà không dám khinh thị bất cứ ai.

Cái chén cái ly đôi đũa là tánh từ bi của Đức Phật. Nó nằm trong nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Vì đất nước gió lửa mới phát ra hào quang thành cái chén, cái ly. Đó là điển của chư Phật. Thấy được như vậy thì mình không dám phí của Trời.

**Cần khôn chuyển hóa mỗi màn
Giúp cho nhân loại, học hoài tiến nhanh
Tiền nhanh trong cõi thanh đài
Qui nguyên trật tự, cần khôn góp phần**

Rồi mình hốt rác thôi chẳng hạn, mà mình cũng giác ngộ đạo ở trong miếng rác nữa. Chớ đừng có nói khinh thị việc hốt rác. Mình hốt rác cho sạch mà cái tâm mình không có sạch hay cái tâm mình nghĩ xấu cái này cái kia, là mình còn tệ hơn miếng giấy, miếng rác luôn.

Thế nên hốt rác cũng là tu luôn, chớ đừng có chê rác rến dơ quá mình không làm. Mình ăn rác rến, mà mình không hay. Tại sao!

Ông Trời cũng chuyển rác thành đồng phân để phục vụ quần sanh, mà mình không hay mình ăn rác, ăn phân. Cứ tưởng mình hay mà không làm việc hốt rác.

Có hốt rác, hốt phân, mình mới ngộ được tánh chất của ông Trời là phục vụ tối đa. Rác đó mình đem chôn, đem đốt nó đi về đâu.

Cái chôn ủ, nó mục ra, hòa vào trong đất. Trong đất mình cấy, mình trồng hoa màu, mình lấy hoa màu mình ăn thì có phải mình ăn rác, ăn phân không.

Thậm chí mình còn lấy phân tươi lên hoa màu cho mau lớn, rồi mình ăn. Vậy có phải mình ăn phân không. Mà ai quảng lý phân, có phải ông Trời chuyển hóa đồng phân thành hoa màu.

Mình có hốt rác thì mình mới ngộ được các bậc thánh nhân ngày xưa họ ngộ đạo. Mình chê cái đó dơ mình không làm, không hốt rác, hốt phân thì làm sao mình chứng được Trời Phật nói cái gì, và làm sao hiểu về điển của Thượng Đế ban.

**Cần khôn vận chuyển đêm ngày
Hóa sanh tiến hóa, tùy nghi thực hành
Thực hành chơn lý diệu thâm
Quán thông các cõi, lý Trời dựng xây**

Còn cái phần rác bị đốt cháy khói đen nó bay lên và tụ lại trên mây. Tại sao nó phải tụ lại trên mây. Vì cái chất trực khí này, nó còn âm chất, nặng hơn cái tầng thanh khí ở ngoài quả địa cầu. Nên bắt buộc phải tụ trong mây. Mây là trực, lâu ngày nó tự động hóa, bị âm dương và bị ngũ hành tôi luyện trong không khí. Chất dơ bám trong mây,

cộng với hơi nước bốc lên tụ trong trong mây, rồi bị hai luồng điện âm dương, biến hóa chất khói dơ thành tuyết thanh sạch.

Lúc này tuyết đã được thanh lọc tinh khiết qua điện quang của vũ trụ và được chuyển hóa xuống mặt đất theo thời kỳ. Tuyết rớt xuống mặt đất ngấm vào đất vào nước và trở về lúc vị trí ban đầu là chất vô cơ.

Như là đồng, thau, sắt, kẽm, than, dầu v.v.,. Thế nên các quặng mỏ đều nằm dưới lòng biển và dưới núi, qua nhiều ức ức năm thanh lọc dưới lòng đất. Rồi mình tiếp tục lấy nhiên liệu trong lòng đất mà xài hoài không hết.

Chất dơ tụ trong mây lâu ngày hóa thành tuyết qua sự thanh lọc ở bên trên tầng không khí cực nóng và cực lạnh. Vì nó đang ở trên đường giáp tuyến của không gian. Nên mới gọi là thanh lọc của vũ trụ quang. Cái này khoa học hiện đại chưa có tới. Vũ trụ quang phát ra ánh sáng còn gọi là hào quang.

**Hào quang ánh sáng dịu ban
Cơ quan chuyển giả, từ ngoài không gian
Giáp liên giáp tuyến giao liên
Quy nguyên điển giải, tình siêu của Trời**

Con người ta kể thừa bầu vũ trụ quang và chính con người ta phá vỡ bầu không khí rồi sanh ra nhiều chứng bệnh nan y là do khoa học phá vỡ bầu khí quyển. Một phần khói tụ trên mây, một phần khói bay lơ lửng trong không gian sanh ra nhiều độc tố.

Nhiều khi mình bị chứng gió độc thổi ngang cũng bị chết như thường là do chất khói của nhà máy, xe hơi tạo ra làm ô nhiễm. Nhiều chứng bệnh vi trùng sanh ra, là từ trong khí độc còn cặn bã. Mà khoa học gọi là bệnh dịch hoặc dị ứng của một loại vi trùng mới phát sinh, bay đi từ vùng này đến vùng kia. Mà có tên trong khoa học, như là vi trùng của bệnh aids, vi trùng của bệnh sars, vi trùng của bệnh bird influenza, là do khí điện dơ của khoa học tạo ra, trong bầu không khí.

Mình tu mình ghi những chuyện tầm thường bên trên, mà mình lại hiểu về vũ trụ quang luôn sau này. Những chuyện bình thường, nhưng mà nó rất quan trọng trên bước đường trí tuệ. Chuyện tầm thường mà mình không biết, không làm, không giải được, thì miễn lý luận chuyện Phật kinh. Tu về Phật thì phải biết luôn hạt cát ngày xưa kia Đức Phật Thích Ca có giảng. Trong cát nó có tánh Phật.

Sự thật thì Con cũng không muốn viết phần này, bởi vì tu Vô Vi lâu ngày rồi Con cũng biết. Trong đạo có nhiều tầng lớp khác nhau, người thích trao đổi học hỏi thì nó khác, người thích bày bác thì nó nhiều. Con chỉ có đóng góp bằng sự thật cho ai cùng chung hoàn cảnh với mình thôi, để khỏi bị **nhồi quả**, bớt được **nhồi quả** là tu mau, tu giải bỏ được nghiệp tâm. Giải bỏ được nghiệp tâm là giải thoát.

Tu Sai - Tu Đúng

**Tu đúng khử trừc lưu thanh
Tu sai trừc khí, vậy vùng tứ phương
Tu đúng thì nói ít lời
Tu sai nhiều chuyện, nhiều lời người ta**

**Tu đúng nói ít làm nhiều
Tu sai nói nhiều, làm ít người ta thấy liền**

Tu đúng thì bỏ thất tình
Tu sai lại dính, thất tình tùm lum

Tu đúng thì hạ thấp mình
Tu sai thì khoái, mình làm thầy bằm
Tu đúng thì thấy mình hiền
Tu sai hung dữ, như hùm như beo

Tu đúng thì nói ôn hòa
Tu sai lại hét, lại la cả nhà
Tu đúng mình thấy việc nhà
Tu sai mình thấy, việc nhà người ta

Tu đúng thì bỏ cái ta
Ta sai thì thấy, cái ta hơn người
Tu đúng thì bỏ cái lười
Tu sai làm biếng, nằm ngày nằm đêm

Tu đúng thì lại im lìm
Tu sai hay động, lấy chi quân bình
Tu đúng thì chẳng có phiền
Tu sai lại oán, lại phiền người thân

Tu đúng thì chẳng có nhìn
Tu sai hay ngó, hay cười hay khinh
Tu đúng thì chẳng có nghe
Tu sai hay lén, hay nghe chuyện ngoài

Tu đúng thì chẳng có gài
Tu sai lại thích, gài cho ê mình
Tu đúng thì chẳng trách mình
Tu sai hay trách, hay chê mọi người

Tu đúng thì chẳng có cười
Tu sai hay lại, cười chê đạo người
Tu đúng thấy việc bình thường
Tu sai lại thấy, việc này nhỏ to

Tu đúng thì chẳng có lo
Tu sai lại thấy, mình lo mình lòn
Tu đúng thì chẳng có lòn
Tu sai còn lách, còn lòn còn xin

Tu đúng thì chẳng có xin
Tu sai lại cúi, lạy xin tối ngày
Tu đúng thì phải thứ tha
Tu sai thì bắt, lè này lý kia

Tu đúng thì chẳng lý gì
Tu sai nhiều lý, nhiều lời rộn thêm
Tu đúng chẳng phá chuyện đời
Tu sai lại phá, chuyện đời nhiều thêm

**Tu đúng thì chỉ có hành
Tu sai lý thuyết, nói ra chẳng tròn
Tu đúng thì chẳng có nghi
Tu sai lại nghĩ, lại nghi, xấu người**

**Tu đúng thì nói rõ ràng
Tu sai nói ầu, không ra đuôi đầu
Tu đúng không có nói mào
Tu sai nói khoác, người ta biết liền**

**Tu đúng rộng rãi giúp nhiều
Tu sai tính toán, bòn cho thật nhiều
Tu đúng nói ít, lời nhiều
Tu sai lời nói, nhiều khi dư thừa**

**Tu đúng là sửa cái sai
Tu sai không hiểu, sửa mình làm sao?
Tu đúng là thấy mình sai
Sai hoài sai mãi, vẫn sai suốt đời**

**Suốt đời mình thấy mình sai
Mình sai mình thấy, ông Trời làm thịnh
Suốt đời suốt kiếp vì tình
Tình thương nhân loại, vì tình hiến dâng**

**Kính bái
Con, Lê Thành Lợi**

Kính lời,
Con Lê Thành Lợi

